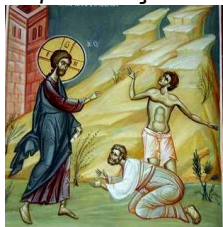

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

† Cuvânt la Duminica a zecea după Rusalii

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul. Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelia, strigând: „*Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădam și să ne osândim în iad!*” Prin credință, ucenicii

Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărât dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice. Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și

plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viața sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfintelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întinericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni. Nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune. Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și cel ce lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său. Altfel toate posturile și rugăciunile noastre devin urăciune înaintea lui Dumnezeu.

Copiii învață de la părinți binele sau răul, pentru toată viața

Isus a răspuns: „Adevăr vă grăiesc: Nu este nimeni care să-și fi lăsat casă sau frați sau surori sau mamă sau tată sau copii sau țarine pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească însuțit case și frați și surori și mame și copii și țarine; iar în viața ce va să vină, viața veșnică” (Marcu 10, 29-30). Nemincinos este cuvântul Domnului după cum spunea Sfântul Tihon de Zadonsk: „Vă asigur că atunci când mi-am încredințat copiii mei Domnului, El a avut grijă de ei. Copiii au crescut într-un mod cuviincios și cred că eu nu aș fi putut avea o așa mare grijă de ei. Domnul mi-a dat de 100 de ori mai mulți copii. Mi i-a dat pe toți ai voștri. Mi-a dat inimile voastre, deoarece cunosc cât mă iubiți și eu răspund iubirii voastre cu dragostea mea fierbinte. Atât de mulți copii mi-a dat Dumnezeu! Și copiii voștri trebuie să fie educați. Numai să nu se limiteze educația și cultura lor la înțelepciunea lumii acesteia. Să învețe concomitent înțelepciunea cea de Sus și adevărul suprem. Să învețe legea lui Dumnezeu și poruncile lui Hristos, să învețe evlavie, aducerea aminte întotdeauna de Dumnezeu și calea creștinească adecvată. Doar atunci nu se vor pierde copiii voștri pe căile înțelepciunii omenești, doar atunci mai presus de toate vor avea întotdeauna înțelepciunea creștină, cunoștința de Dumnezeu. În acest fel trebuie să ne educăm copiii noștri. Veți da răspuns înaintea lui Dumnezeu pentru lucrurile rele pe care copiii voștri le-au învățat de la voi, pentru certurile dintre părinți ce s-au desfășurat în fața lor, pentru vorbele fără rost pe care le-au auzit de la voi. Dacă voi, părinții, faceți aceste lucruri, atunci ce pot să învețe copiii voștri de la voi? De la o vârstă fragedă trebuie să începeți educația, pentru că doar atunci copiii primesc cu ușurință îndemnuri și sfaturi. Sufletul lor este ca o ceară moale în care fiecare cuvânt al vostru se sălășluiește, și lucrurile bune, dar și cele rele, și cuvântul bun și cel necuviincios. Tulpina mică, unde o înclini, acea înclinație și-o va însuși; dacă un vas nou va răspândi mireasmă ori miros neplăcut nu depinde decât de ceea ce puneți într-însul, punând înăuntru ori arome, ori murdării. Mama, cea mai iubită persoană pentru copil, izvor de afecțiune și tandrețe, stă rugându-se înaintea icoanei lui Hristos. Copilul privește când la mamă, când la icoană, și nu are nevoie de mari explicații despre ceea ce se întâmplă în fața lui. Aceasta este prima lecție tăcută a cunoașterii de Dumnezeu. Aceasta este prima și cea mai importantă lecție a evlaviei. Asemenea lecții puteți și trebuie întotdeauna să dați copiilor voștri. Nu există pentru mamă sarcină mai mare și lucrare mai sfântă, pentru care va da răspuns în fața lui Dumnezeu, decât educația copiilor. Lui Dumnezeu Îi veți spune cauza, dacă ați neglijat această lucrare. Și de acum vor începe necazurile voastre și veți vărsa lacrimi amare și veți suspina văzând pe copiii voștri ce fac. Așadar, luați seama să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici (Matei 18, 10). Să aveți grijă de copiii voștri, să fiți pentru aceștia un exemplu al unei autentice vieți creștinești și binecuvântarea Domnului va fi peste voi și peste copiii voștri, în vecii vecilor”.

Îmbătrânim sub povara multor dorințe

Am coborât adânc în inima mea spre a vedea cine sălășluiește într-însa în afară de mine și de Tine, o, Dumnezeule Veșnic! Și m-am umplut de teamă, aflând legiuni de străini luptând pentru particile din inima mea. Am aflat tot atâția în inima mea pe cât timpul cuprinde suflete omenești și neomenești, de la căderea lui Adam. Și atunci am înțeles de ce inima mea a obosit și nu Te poate primi nici pe Tine, nici pe mine, în cămările sale, ci în schimb ne împinge spre cele din afară, împingându-și proprietarii în afară, spre marginea proprietății lor. Chiar înainte de a fi ieșit din pânțele maicii mele, lumea cu dorințele ei sălășluia în mine. Obişnuiam să plătesc scump și prea scump pentru orice lingușire a lumii. Îmi rupeam mereu câte o bucată din inimă și i-o ofeream drept răsplată, până când în cele din urmă mi-am dăruit întreaga inimă lumii, iar lingușelile au început să devină obositoare pentru mine. Bătrânii se plâng de anii lor și spun: „*Inima noastră a îmbătrânit sub povara multor ani*”. Cu adevărat, bătrânilor, inima voastră a îmbătrânit, dar nu sub povara multor ani, ci sub povara multor dorințe. Și așa, când singur îmi povățuiesc inima, îi spun: Desparte-te de ziua de ieri, fiindcă ea s-a rupt deja de tine, toate acele obiecte de care dorințele tale erau legate de ziua de ieri, nu mai există azi. Unele dintre ele s-au schimbat, pe altele boala le-a desfigurat, și altele deja au murit. Nici obiectele dorințelor voastre de mâine nu există.

Sfântul Nicolae Velimirovici

Fiți sfinți, zice Domnul!

„*Fiți sfinți, zice Domnul, precum Eu sunt sfânt (1 Petru 1, 16)*”. Și aici nu este nimic de prisos și exagerat, pentru că noi suntem după chipul Celui ce ne-a zidit. Chipul acesta a fost stricat prin cădere. El trebuie refăcut. Cum? La fel cum refac pictorii tablourile stricate. Ei ghicesc formele părților, găsesc culorile potrivite, așa cum erau în original, și refac astfel, parte după parte, întreg tabloul, așa cum era acesta la început. Trebuie să refacem dispozițiile cele bune, potrivnice patimilor. Astfel, să stingem mânia și să primim în noi blândețea, să înăbușim egoismul și să refacem dragostea, să alungăm invidia și să ne întărim în împărtășirea de bucuria aproapelui, să încetăm a mai osândi și să lăudăm, să nu ne mai însușim cele necuvenite, ci să dăm, și așa mai departe. Astfel, dezrădăcinând patimă după patimă și înrădăcinând virtute după virtute, ne vom întoarce la curăția dintâi; dezbrăcându-ne de omul cel vechi, ne vom îmbrăca în cel nou, care este zidit după chipul lui Dumnezeu, întru dreptate și întru cuvioșia adevărului (*Efesenii 4, 22, 24*), ne vom îmbrăca în Hristos, umblând întru înnoirea vieții (*Romani 6, 4*). Lumina adevărului și curăția sfințeniei și a despătimirii sunt cele două laturi ale schimbării noastre la față launtrice. Nu o putem împlini singuri nici pe una, nici pe cealaltă. De aceea ni s-a făgăduit și ni se dă harul Dumnezeieștilor și Sfințelor Taine. Scânteia lui este pusă prin Sfântul Botez. Focul lui este hrănit toată viața prin Sfânta Pocăință și Împărtășanie, iar de întetit este întetit prin împărtășirea de toate rânduilele rugătoare și sfințitoare ale Bisericii, fiind de trebuință credința și faptele cele bune. Atunci când scânteia, căzând într-o materie care se aprinde cu ușurință, este întetită de către vânt, ea se preface grabnic în flacără. Și în noi, atunci când scânteia harului, pe care am primit-o la botez și este nutrită prin pocăință și Împărtășanie, este întetită prin ostenele în cucernicie și în bine, ea luminează nu numai înlăuntrul nostru, ci și în afară. Amin

Sfântul Jefan Zavorătul

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 20 august	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 22 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 23 august	07:00 – 09:00	Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a unsprezecea
Duminică 24 august	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a unsprezecea
		Sfânta Liturghie

Credința care mută munții

A fost odată o bătrână care era iritată de o colină ce îi împiedica vederea. În fiecare dimineață, deschizând obloanele, ea nu se putea abține să nu blesteme colina. Ajungând acum la bătrânețe și fiind aproape infirmă, ea nu mai putea să meargă să-și păzească vacile pe câmp ca odinioară; dacă nu ar fi existat această colină, ea ar fi putut să le zărească cel puțin de la fereastra casei sale. Iată însă că într-o duminică dimineață, la slujbă, preotul a explicat mult timp la predică versetul: „*Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia mută-te....*” Foarte mulțumită, ea își spuse că a găsit în sfârșit soluția. Seara, în momentul în care își închidea ferestrele, ea a făcut o scurtă rugăciune, apoi s-a adresat colinei pe un ton ferm: „*Măine, când mă voi trezi, nu mai vreau să te văd aici, mă auzi?*” Apoi s-a culcat liniștită. A doua zi, la trezire, ea deschise repede obloanele: colina nu se mișcase din loc. După ce și-a manifestat dezamăgirea, ea bolborosi în final: „*Nu mă mir deloc, mă așteptam la toate acestea!*”

O minciună ucigașă

Doi soți tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca. Toate au mers bine, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe porțița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea să o supravegheze. „*Stai, femeie, că te învăț eu minte*”, își zise bărbatul și, intrând în casă se prefăcu speriat și zise: „*Lenuța, copila a căzut în fântână și s-a înecat!*” Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să îi explice că a glumit cu ea... Până să anunțe SALVAREA, Lenuța a murit. Iată rezultatul unei minciuni și a unei glume proaste. De aceea Sf. Scriptură ne spune: „*Cel ce își păzește gura, își păzește sufletul*”.

Recompensa

O doamnă și-a pierdut poșeta în agitația cu cumpărăturile. A fost găsită de către un băiețel cinstit care i-a returnat-o. Uitându-se în poșetă, a observat:

- Hmmm...când mi-am pierdut poșeta aveam o bancnotă de 20 dolari. Acum am 20 bancnote de un dolar.

Băiețelul a răspuns repede:

- Aveți dreptate doamnă, dar ultima dată când am găsit poșeta unei doamne, nu avea mărunțiș pentru răsplată.